

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๗
แสดงนี้มีแต่ธรรมสะอาดทั้งนั้น

ทองคำที่เรามอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ๙,๑๒๕ กิโล ดอลลาร์เข้าแล้ว ๘,๘๐๐,๐๐๐ ทองคำที่เราได้หลังจากมอบแล้วเวลานี้ได้ ๔๓ กิโล ๒๗ บาท ๔๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๘,๗๔๙ ดอลลาร์ ได้หลังจากมอบมาแล้ว รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมดเวลานี้ ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็นทองคำ ๙,๑๖๘ กิโล หรือ ๙ ตัน ๑๖๘ กิโล ยังขาดทองคำอยู่ ๘๓๒ กิโล จะครบจำนวน ๑๐ ตัน หรือ ๑๐,๐๐๐ กิโลวางั้นละนะ จะครบจำนวนที่เรากำหนดไว้ว่าจะเอาเข้าคลังหลวงคราวนี้ ให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันเป็นอย่างน้อย และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน อันนี้เป็นพื้นเลยขาดไม่ได้ วันมอบต่อไปนี้นะ ส่วนมันจะได้เพิ่มเติมอะไรก็แล้วแต่

เราแน่ใจว่าได้จำนวนที่ว่านี้ ได้เลยเชียวนะ เพราะเคยแน่ใจกับพี่น้องชาวไทยมาตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ว่าเอาจุดไหน ๆ ได้ทุกจุด ๆ ตลอดมาทั้งทองคำและดอลลาร์ ไม่เคยผิดพลาดให้เสียกำลังใจ กำลังใจสำคัญก็คือหัวหน้าใช้ไหมล่ะ นี่เราไม่เคยได้เสียกำลังใจกับพี่น้องทั้งหลายในการเป็นผู้นำ ว่าขัด ๆ ข้อง ๆ บรรดาพี่น้องทั้งหลายไม่พร้อมเพรียง ขัด ๆ ข้อง ๆ อึดอาดเนือยยานี้เราไม่เห็น เพราะฉะนั้นเราจึงเชื่อมาตลอด ๆ เวลา นี้ก็ขาดทองคำ ๘๓๒ อันนี้ชี้ขาดเลยว่าได้ วางั้นเลย พอชี้ขาดพบเชื่อมั่นแล้ว กับพี่น้องทั้งหลายเราเชื่อมาแล้ว เอาให้ได้จุดนี้เลย

ดอลลาร์ขาดอยู่เพียง ๑,๑๓๑,๒๕๑ ดอลลาร์ ได้ วางั้นเลย เป็นพื้นได้แน่นอน ส่วนจะมากจะเกินไปเท่าไรนั้นเป็นผลพลอยได้ของเรา ด้วยเหตุนี้เองที่เราไม่ได้ปิดบัญชีตอนปิดโครงการ ปิดโครงการคือโครงการที่เราเป็นผู้นำออกเที่ยวเทศนาว่าการ โครงการนี้เราเป็นคนพาดำเนินเอง ก็เรียกว่าอยู่บนหัวเรา เราต้องปฏิบัติตามโครงการ ที่นี้พอถึงวันที่ ๑๒ เมษายนวันนี้ เราก็ปลดโครงการออกจากเรา เรียกว่าปิดโครงการที่เราเที่ยวเทศนาว่าการ แต่บัญชีเงิน ดอลลาร์ ทองคำ ยังไม่ปิด เพราะพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ดังที่เคยเห็นมาแล้ว แล้วแต่ใครจะส่งมาเมื่อไร ๆ อยู่ไกลกันกว้างขวาง ใครมีมาเมื่อไรบัญชีก็เปิดเอาไว้ ๆ แล้วปฏิบัติตามเดิม คือไม่ว่าทองคำ ไม่ว่าดอลลาร์ เงินสด เราจะปฏิบัติตามเดิมด้วยความปลอดภัย พอสมควรที่จะหลอมแล้ว ทองคำจะได้มาจากที่ต่าง ๆ ดังที่ว่านี้

หลังจากปิดโครงการในการเป็นผู้นำของเราแล้ว ทองคำ ดอลลาร์อะไรที่เข้ามา เราก็เก็บปฏิบัติรักษาตามเดิม

ทองคำควรหลอมก็หลอมไว้ ถ้าควรจะมอบ มอบ ดังที่เคยปฏิบัติมา จนกว่าจะเห็นสมควร เราจะพิจารณาเองทุกอย่างดังที่เคยพิจารณามาแล้ว เมื่อสมควรที่จะปิดให้เป็นปกติ เราจะประกาศอีกทีหนึ่ง ปิดหมดโดยประการทั้งปวงให้เป็นปรกติอย่างนี้ เราจะประกาศ เวลานี้เหตุผลกลไกมันยังประกาศอย่างนั้นไม่ได้. เพราะเรื่องราวจะเป็นตามทีคิดไว้นี้ ทองคำ หรือดอลลาร์ เงินสด ที่ได้มานี้ ว่าปิดโครงการแล้ว ผู้มาอยู่เรื่อย ๆ เพราะคนทั่วประเทศไทย ใครมีโอกาสเมื่อไรก็มา ๆ ดังที่เคยมาอยู่เสมอนี้ นี้เราคิดจุดนี้แหละ ยังไงก็ต้องมาอยู่ ไม่มากก็น้อยมา จึงต้องเปิดบัญชีเอาไว้ พอสมควรแล้วที่นี้เรียกว่าปิดโดยสิ้นเชิง แล้วจะประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน

วันที่จะปิดโครงการวันที่ ๑๒ เมษายนนี้ นี่จะเป็นวันปิดโครงการ ทั้ง ๆ ที่เรายังไม่ได้ทองคำตามจำนวนนี้ คือก่อนที่จะปิดโครงการต้องได้เหล่านี้ทุกอย่าง เช่น ทองคำและดอลลาร์ ต้องให้ได้ตามจำนวนนี้เป็นอย่างน้อยถึงจะปิดโครงการได้ แต่ที่เราพูดแล้ว ถึงขนาดเขียนหนังสือไปถึงท่านนายกฯ แล้ว เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนทั้งแผ่นดิน ไม่ให้ท่านนายกฯ ทราบไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะท่านเป็นผู้นำของคนทั้งชาติ เราก็เขียนจดหมายไปเรียนท่านให้ทราบว่าวันนั้นจะปิด ส่วนท่านมีโอกาสจะมาหรือไม่ได้มาก็ให้เป็นตามอัธยาศัยของท่าน

เราก็เขียนจดหมายไปแล้วนี้ อย่างงั้นนะแน่ แน่อย่างนั้น ถ้าเอาหมัดไหนเอาหมัดนั้นเลย นี่ว่าจะปิดตรงนั้นก็ปิดตรงนั้น แล้วเขียนหนังสือเรียนท่านก็วันนั้นเลย เราเปิดโอกาสให้ท่านทราบ ท่านจะมาหรือไม่มาก็ตามอัธยาศัยของท่านเท่านั้นเอง นี่ได้ออกไปแล้วว่าจะปิดโครงการของเราที่เป็นผู้นำในวันนั้น แล้วดูเหมือนจะมีพิธีอะไรขึ้นในวัดปิดนั้น อาจจะเป็นวันมอบทองคำพร้อมกันเลยในวันนั้น มอบพร้อมแล้วก็ปิดพร้อมเลย ยังไม่เรียบร้อยตอนนี้ กำลังคิดอยู่ว่าเอาวันไหน เราว่าวันไหนไม่เหมาะ เหมาะในวันนั้นวันเดียว เราคิดแล้วนะ จึงจะเอาวันนั้นละมอบทองคำ ดอลลาร์ จะมอบวันนั้น

วันที่ ๑๒ เป็นวันเปิดโครงการ นำพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๑ ที่นี้ก็ให้เป็นวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ ให้ตรงกันเสียเลย เพราะเหมาะสมแล้วที่จะตรงกัน ทุกอย่างเราก็พิจารณามาหมด กาลเวลาก็พิจารณา ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของเราเราก็พิจารณามา ทุกอย่าง ๆ ก็จะลงในจุดนั้นละ เพราะฉะนั้นถึงได้ออกประกาศ

ประกาศแล้วแน่ละเรา ถ้าทำอะไรแน่ทุกอย่าง นี่พูดจริง ๆ นะพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่หลักของพุทธศาสนาเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เลาะแหละ ๆ นะ

ขอให้เอาหลักธรรมหลักวินัยหลักศาสนาของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติเถอะ ชาติไทยของเราจะเป็นชาติที่ดงาม เหนือชาติทั้งหลายในความดงาม สงบเสงี่ยม รู้จักความพอเหมาะพอดีทุกอย่าง เพราะพุทธศาสนาเป็นเอกแล้ว จะนำมาภิรยาภายนอก ทั้งชำระภายใน ออกมาจากพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกกระจ่างแจ้งทั้งภายในทั้งภายนอกหมดแล้ว เวลามาสั่งสอนสัตว์โลกจึงไม่มีผิดพลาด นอกจากสัตว์โลก เช่นอย่างชาวพุทธในเมืองไทยเรามันคือเท่านั้นละ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ทำอะไรไม่มีกฏมีเกณฑ์ เลอะ ๆ แหละ ๆ

แล้วก็ให้กิเลสตัณหาเข้ามาเหยียบเอาแหลก ๆ ด้วยความไม่รู้จักประมาณ ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ความสุรุ่ยสุร่าย ความสุกเอาเผากิน ไม่ใช่เรื่องศาสนานะเรื่องอย่างนี้ แล้วมันก็เอามาเหยียบศาสนาจนได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นลูกชาวพุทธ ถ้าถามว่าถือศาสนาอะไร เด็กมีอยู่ในห้องอยากให้มีลืบคน มันจะแย่งแม่มันออกมาพูด “ศาสนาพุทธ ๆ ” ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้คลอดออกมา แล้วแม่มันเป็นทำไหมละว่าถือพุทธศาสนา มันมีแต่คำพูด ใจมันไม่ได้ถึง ใจมันเลื่อนลอย นี่จึงเข้ากับศาสนาไม่ได้นะ ถ้าพูดตามหลักความจริง

นี่เราเอาศาสนามาสอน เราปฏิบัติก็ปฏิบัติมาตามหลักพุทธศาสนาโดยตรง ผลเห็นมาประจักษ์ดังที่พวกท่านทั้งหลายเห็น เสียหายไปไหน การปฏิบัติตามพุทธศาสนา พอมาบวชเป็นพระแล้วเท่าไรศีล ๒๒๗ เปรียงเลยเข้าตรงนั้น เคลื่อนไม่ได้ จะให้มีผิดพลาดด้วยเจตนาลามกอย่างนี้ไม่มี มีแต่ผิดพลาดด้วยความพลั้งเผลอเป็นธรรมดา ตั้งแต่สำนักมวยเขาจะต่อยกันยังมีผลอได้ อันนี้ก็เหมือนกันนั่นละ พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงอนุโลมผ่อนผัน เมื่อผิดพลาดเห็นโทษแล้วยอมรับโทษก็ผ่านไปได้ โทษนี้ก็ระงับไป แสดงอาบัติโทษของตัวเอง ประกาศให้พระองค์ใดองค์หนึ่งท่านทราบเสีย แล้วก็ยอมรับกัน อยู่กันไปได้ นี่หลักพระวินัย

แต่ที่จะไปทำผิดด้วย อลชชิตา หาความละอายบาปไม่ได้ นี้อยู่กับหมูเพื่อนไม่ได้ สำหรับท่านผู้ทรงศีลทรงธรรมอันดงาม อยู่ด้วยกันไม่ได้ นี่ละที่ว่าแตกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ก็คือผู้หนึ่งรักษา ผู้หนึ่งดีอยู่ สะอาดอยู่ ผู้หนึ่งสกปรกโสมนม มาปะกัน มันอยู่กันได้อย่างไร นั่นละที่มันแตกกันนิกายนั้นนิกายนี้ จะแตกเพราะอะไร เพราะความประพฤดิไม่ลงรอยตามหลักธรรมหลักวินัยที่พระองค์ทรงรับรองมาแล้ว ต่างคนต่างแยกด้วยทิฐิมานะ กิเลสตัณหาเข้าไปเหยียบ ผู้รักษา รักษาอยู่ ผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติดี แล้วมันก็รังเกียจกันชิดคนเรา

แม้แต่สามี-ภรรยาที่รั้งเคียงกัน สามีเป็นคนสะอาด ภรรยาเป็นคนมอมแมมกามกิเลส อย่างนี้ เข้าสมมุติว่าภรรยาเป็นคนดิบคนดี มีศีลมีธรรม สามีเป็นคนโกโรโกโส นี่เห็นไหมอยู่ด้วยกันไม่ได้นะ อย่างน้อยทะเลาะกันบ้างแล้ว เริ่มแล้ว ต่อจากนั้นแตกกันเลย นี่เห็นไหม คนหนึ่งดี คนหนึ่งชั่ว อยู่ด้วยกันได้ยังไง เราเอาเพียงสองเท่านั้นละ นี่พระสงฆ์ทั่วประเทศไทย แล้วสังฆมณฑลเป็นลูกศิษย์ตถาคต เมื่อมารวมกันแล้ว หลักศีลหลักธรรมปฏิบัติต้องเป็นแบบเดียวกันตามหลักพุทธศาสนาที่สอนไว้ จึงเรียกว่าเป็นพระที่สมบูรณ์แบบ อยู่ด้วยกันด้วยความเสมอภาค เป็นสมานสังวาส มีความเป็นอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างเสมอกันหมด แต่ถ้าผิดไปก็เป็นนานาสังวาส ตีกันออก เตะกันออกละซิ

ให้ทราบเสียว่า ที่แยกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้เป็นเพราะเหตุไร ให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย คือคนหนึ่งสะอาด คนหนึ่งสกปรก มันอยู่ด้วยกันไม่ได้ ทนไม่ได้ มันก็แตกกัน จะไปตำหนิอย่างนั้นอย่างนี้กันไม่ได้ ต้องเอาหลักธรรมหลักวินัยทางออกมา หลักธรรมวินัยเป็นเครื่องรับรองถูกต้องยืนยัน ใครผิดตามอันนี้ต้องตำหนิ คนที่ถูกต้องยอมรับกันไป นี่หลักธรรมหลักวินัย นี้ก็อนุโลมมาถึงเราเป็นลูกชาวพุทธ ตั้งแต่เป็นพระมาละ ลูกชาวพุทธเรื่อยมา มันก็เห็นกันอยู่เรื่อยๆ ควรที่จะเอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้าไปสอน

วินัยไม่ได้มากก็ขอให้ได้ศีล จะข้อใด ๆ ถ้าไม่ได้หมดก็ขอให้ได้เถอะนะ สิ่งใดที่มันจะกระทบกระเทือนมากที่สุด เฉพาะอย่างยิ่งคือ กาเมสุ มิจฉาจาร กระทบกระเทือนมากที่สุดทีเดียว เอาหอก เอาแหลม เอาหลาว ทิ่มแทงหัวอกกัน ทั้งๆ ที่คนหนึ่งรัก คนหนึ่งไปหาแอบหาแฝง หลำไฟ แล้วเอาหอกเอาแหลมมาแทงหัวอกคนหนึ่ง เป็นยังไง เป็นทางฝ่ายชายก็ฝ่ายหญิงออกแตก เป็นทางฝ่ายหญิงฝ่ายชายออกแตก และจากนั้นแตกจากกันไปเลย นี่ฟังซิ คนหนึ่งดี คนหนึ่งไม่ดี เป็นยังไงท่านทั้งหลายไปเทียบดูซินะ นี่หลักธรรมพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นจึงให้ตีเสมอกันไป เฉพาะพระนี้แล้วให้เป็นอย่างเดียวกัน คลาดเคลื่อนไปไม่ได้

นี่เราก็อือเป็นลูกชาวพุทธ ควรจะมีหลักมีเกณฑ์เป็นข้อปฏิบัติ เป็นเนื้อหนังของชาติไทยเรา อันนี้อะไรๆ มองดูเลอะๆ เทอะๆ แล้วอย่างนี้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย ธรรมของพระพุทธเจ้ามีมาตั้งเดิมแล้ว ไม่มีใครกล้าสอน เพราะต่างคนก็ต่างเกรงใจออกเกรงใจกัน เกรงใจเขา เกรงใจเรา เขาก็ผิด เราก็จิต จะพูดตำหนิตีเตียนอะไรไม่ได้ ไม่พูดกัน ต่างคนก็ต่างมุบมิบๆ ไป สกปรกมอมแมมไปตามๆ กันหมด ลูกชาวพุทธสกปรก หมาขี้เรื้อนคือพวกชาติไทยเรานี้ละที่เป็นชาวพุทธเวลานี้

เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติชิ ะล้างออก ตรงไหนมันไม่สะอาดชะล้างออก ความประพฤติน้ำที่การงานเหล่านี้ จิตใจเจ้าของฝึกอบรมให้ดี นี่คือการสอนพระพุทธเจ้า ให้ไปฝึกหัด จิตใจมันคิดไปทางใด สมมุติติดอยากฆ่า อยากฟัน อยากฉก อยากลัก อยาก ปล้นสะดมเขานี้ผิด ตีหัวใจเจ้าของอย่าทำ เขามาทำให้เราก็คือเป็นแบบเดียวกันนี้ เขามาปล้น มาสะดมเรา เราเป็นยังงี้ เราไปปล้นไปสะดมเขา เขาเป็นยังงี้ เราไปฉกไปลักเขา เขาเป็น ยังงี้ ก็เหมือนเขามาฉกมาลักเรา นั่น ท่านเอาหัวใจวัดใส่กันพุทธศาสนา ท่านไม่เห็นแก่เขา แก่เรา เห็นแก่ธรรม คือมีความเสมอภาคด้วยกัน อยู่ด้วยกันได้ นี่ละธรรมอยู่ที่ไหนสงบ ร่มเย็น

เฉพาะเมืองไทยเราก็คือให้ปฏิบัติธรรม พอเป็นเครื่องหมายของลูกชาวพุทธบ้างนะ เฉพาะเรื่องชนบประเพณีที่น่าจะเป็นความงาม เป็นเนื้อเป็นหนังของชาติไทยเรา เวลา นี้เลอะเทอะมากนะเมืองไทยเรา การอยู่การกินก็ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม แล้วไม่ยินดีในของของตัวเองนะ อะไรที่เกิดที่มีขึ้นในของของตัวเอง เป็นผลหมากรากไม้ วัตถุอะไรก็ตาม ที่ฝ่าย เดียวกันพวกเดียวกันผลิตขึ้นมาไม่ยินดี ไปหายินดีในของคนภายนอกๆ ไปยินดีคนของ เขาดีกว่าคนของเรา เห็นสมบัติของเขาดีกว่าสมบัติของเรา เห็นลูกของเขาดีกว่าลูกของเรา เมียของเขาดีกว่าเมียของเรา เรื่องเหล่านี้มีแต่เรื่องที่จะทำลายทั้งนั้นให้จำเอา เราพูดมา เพียงย่อๆ เท่านั้น

อะไรๆ ก็เป็นของเรา ลูกก็เป็นของเราแล้วว่าไง ก็ลูกของเรายังงี้ก็ต้องเลี้ยงดูตาม หลักกฏธรรมชาติเป็นอย่างนั้น จากนั้นก็เป็นประเพณียื่นกันมา กฏธรรมชาติพ่อแม่กับลูก แม้แต่สัตว์ก็เป็นกฏธรรมชาติ เขาจะต้องรักเลี้ยงดูกันเป็นธรรมดา มนุษย์เรายังมีความ ละเอียดลออกว่านั้น ก็เป็นธรรมดาจะต้องเป็นอย่างนี้ อย่างที่เราเลี้ยงลูกของเรามา นี้ ทุกข์ จนนโลกขนาดไหนก็เป็นลูกของเรา ก็ต้องรับเลี้ยง

นี้ชาติไทยเป็นชาติของเรา เป็นเนื้อหนังของเราเอง เราต้องปฏิบัติรักษาต่อชาติต่อ บ้านเมืองของเรา โดยความเป็นชนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามให้เป็นเนื้อหนังของตน มันจึงจะนำคุณะ อันนี้แหละแหละๆ อะไรมีตั้งแต่เรื่องภายนอกดีกว่าหมด เมืองไทยเลย แสดงว่าก้มกราบเขาตลอดเวลานะ ไม่ได้คิดว่าจะผลิตตัวให้ดีขึ้น ได้ของเขามา เราไม่มี เอ้า ซ้อมมา ดูอะไรที่ควรจะทำตามอย่างเขาได้ เอ้า เอา อันไหนไม่ได้ก็ยอมรับไป อะไรที่มีอยู่ ในเมืองไทยของเรา ไม่จำเป็นจะต้องไปหาเมืองนอกมาทำลายสมบัติของเมืองไทย ผู้ผลิต ขึ้นมาไม่มีกำลังใจนะ ผลิตขึ้นมาไม่มีกำลังใจก็คือมีผู้ซื้อผู้ขาย อุดหนุนซึ่งกันและกันไป เมื่อ ต่างคนต่างอุดหนุนซึ่งกันและกัน บ้านเมืองของเราก็ค่อยหนาแน่นขึ้นมา ผู้ได้รับจากผู้มา

อุดหนุนก็มีกำลังใจ คิดดูซินะ เมื่อมีกำไรก็ผลิตขึ้นๆ ก็ดีขึ้นๆ ดีไม่ดีดีเหมือนเขาหรือยิ่งกว่าเขาก็ได้ ถ้าเราจะคิดสงวนตัวของเรา

ให้พากันคิดนะเมืองไทยเรา เหลาะแหละตรงนี้มากที่สุดก็เดียว ไปที่ไหนๆ เหมือนกันหมดนะ เราที่พูดอย่างนี้คือเอาศาสนา ในนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ เอามากางมันเข้ากันไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงเอามาเตือนมาสอนกัน ให้รู้เรื่องราวบ้าง อะไรๆ มีแต่ของภายนอกดีกว่าของภายในหมด เมืองไทยเราเป็นเมืองแล้งน้ำใจไม่มีหลักมีเกณฑ์ เอาเขามาเป็นเนื้อเป็นหนังใช้ไม่ได้นะ ทุกสิ่งทุกอย่างเราเป็นเนื้อเป็นหนังของเรา ในสิ่งที่ควรเป็นได้ไม่ถอยเก็บรักษาระมัดระวัง บำรุงกัน ถ้ามันสุดวิสัย ทั้งเขาทั้งเรามีการซื้อการขายแลกเปลี่ยนกันเหมือนกัน เขาไม่มีเขาก็มาซื้อของเรา เราไม่มีเราไปเอาของเขา เขาไม่มีเขามาเอาของเรา นี่เป็นธรรมดา แต่อย่าฟุ้งเฟ้อ อะไรถือว่าของภายนอกดีหมดๆ เมืองไทยจะไม่ใช้เมืองของเรา เห็นเมืองของเขาดีกว่าเมืองของเรา ก็ทิ้งเมืองของเรา กลายเป็นเมืองร้างในมนุษยย์ของเราที่เป็นคนทั้งเขาทั้งเราเสมอกันนั่นแหละ แต่มันเป็นเมืองร้างในมนุษยย์ที่มีน้ำใจเหลวไหลแหวกแนว ไม่รักไม่สงวนสมบัติของตนเอง

ผลที่สุดหนามปักก็ไม่ต้องเอาออกแหละ ให้ไปหาสิ่งเข็มเมืองนอกมาเอาหนามออกแล้วตายกันหมดทั้งเมืองไทยนะ เข้าใจหรือ หนามปักมันหนามเมืองไทย แล้วจะเอาเข็มมาบ่งหนามออกนี้ ไปสั่งเมืองนอก ใครอยากตาย เอา ไป เดี่ยวนี้มีไหมศาลาหลังนี้ที่มันพวกเก่งๆ อย่างนี้ มันตื่นเมืองนอกยิ่งกว่าในนี้ จึงเทียบกับหนามยกแล้วไปเอาเข็มมาจากเมืองนอก เอาเข็มเมืองไทยมาบ่งหนามมันบ่งไม่ได้ ราคาไม่ดี ไปเอาเมืองนอก เป็นยังงัย ฟิงซิ มันฟังได้ไหม เหลวเหลวแหวกแนวทุกอย่างๆ ดูทุกวันนะ เราสอนโลกสอนทุกวันๆ นำธรรมปฏิบัติมาสอนโลก เราก้สอนเราเต็มเหยียดเต็มยันมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้ เราไม่เคยได้ตำหนิติเตียนเจ้าของว่าทำผิดหลักธรรมหลักวินัยข้อใด ฟิงซินะ บวชมาได้ ๗๐ ปีนี้ ทำไมผลประโยชน์ที่เราปฏิบัติตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าจะไม่เกิดจะไม่มี

เราหาที่ต้องติเราไม่ได้ ก็เราไม่ทำความชั่วให้ต้องติเรา เราก้ภูมิใจมาตลอด การปฏิบัติธรรมก็ปฏิบัติตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน ฆ่ากิเลสภายในจิตใจก็เคยพูดแล้ว แสดงทั่วโลกเวลานั้นะ ออกอินเทอร์เน็ตทั่วโลก นี่คือผลแห่งการปฏิบัติของเราที่เอาจริงเอาจัง เทิดทูนพระพุทธเจ้า เคารพหลักธรรมหลักวินัยพระพุทธเจ้า เอามาอยู่บนกระหม่อมจอมขวัญเรานี้เลย กราบพระพุทธเจ้าด้วยความเคารพธรรมวินัย ซึ่งเป็นองค์แทนศาสดาของท่าน มาเป็นศาสดาของเรา เราก้เทิดทูนมา

การปฏิบัติจิตใจมันจะมีตัวขนาดไหนก็ตาม ขอให้ธรรมพระพุทธเจ้าชะล้างเข้าไป เอะมันกระจ่างแจ้วด้วยกัน ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยเป็นข้าศึกต่อผู้ใด เป็นข้าศึกแต่กิเลสในหัวใจเรานี่ละ แล้วก็เสริมมันไปเรื่อย มันก็เผาเราเรื่อย ๆ พวกนักพิจารณา นี่เราก็ปฏิบัติอย่างนี้ได้ นำธรรมมาสอนโลก ไม่ว่าธรรมชั้นใดเราไม่เคยสงสัย เพราะเราปฏิบัติแล้ว รู้แล้วในหัวใจเรา เราไม่ใช่ตัวร่อย พระพุทธเจ้าไม่รู้ท่านสอนโลกได้ยังไง พระองค์ปฏิบัติแล้วทรงรู้ทรงเห็นทุกสิ่ง กระจ่างแจ้วแล้วนำมาสอนโลกได้ทั้งสามโลก บรรดาสาวกทั้งหลาย แต่ก่อนท่านก็ไม่ใช่ครูสอนใคร ครั้นต่อมาจนเป็นสวามีของพวกเรา สงฆ์ สรรณี คัจฉานิ ท่านรู้ท่านเห็นภายในจิตใจ ด้วยอำนาจแห่งธรรมซึ่งเป็นเหมือนน้ำชำระล้างสิ่งสกปรก จนท่านสะอาดขึ้นมาเต็มภูมิ นี่เราก็เอาธรรมอันเดียวกัน ซึ่งเป็นของสะอาดอย่างเดียวกัน กิเลสเป็นของสกปรกอย่างเดียวกัน ชะล้างสะอาดมาเป็นลำดับลำดับ จนหาที่ต้องติไม่ได้

เวลานี้เราพูดจริง ๆ เราไม่มีที่ตำหนิต้องติเราเลย ไม่ว่าภายในภายนอก ภายนอกเราก็ไม่ทำเสียหายอะไร รัศมีดวงอยู่ด้วยตามกิริยาที่อยู่กับโลกสมมุติ โลกสมมุติเขามียังไง พระเราก็เป็นสมมุติเหมือนกัน มียังไงก็ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยของพระ จิตจะบริสุทธิ์ล้นฟ้าล้นสมมุติไปนั้น นั่นเป็นจิตที่บริสุทธิ์ สิ่งที่อยู่กับโลกก็คือสมมุติ ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามโลกสำหรับพระ พระอรหันต์กับพระปฤชณาเรา การปฏิบัติศีลธรรมวินัยเหมือนกัน เพราะท่านประทับพระองค์รักษาส่วนใหญ่ ส่วนเลิศเลอนั้น ด้วยการปฏิบัติต่อสิ่งสมมุติตั้งแต่ธาตุชั้นธของเรา กิริยาการแสดงออกของเราให้เหมาะสมกับความ เป็นพระ ๆ นั้น นี่ก็ได้ปฏิบัติอย่างนั้นตลอดมา

จนกระทั่งปฏิบัติจิตใจ กิเลสมันเอาให้ลุ่มลุ่มคลุกคลาน เคยพูดแล้ว ฟัดกันไม่หยุด ไม่ถอย แบบเอาจริงเอาจังอย่างที่ว่านี้ จนกระทั่งขอสรุปความเลย กิเลสขาดสะบั้นลงไป จากจิตใจ จิตใจกระจ่างแจ้วขึ้นมาโดยไม่คาดไม่ฝัน ว่าเราจะรู้ได้เห็นอย่างนี้ เมื่อเป็น อย่างนั้นแล้วก็หายสงสัย จะไปถามใคร ถามพระพุทธเจ้าก็แบบเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ธรรมประเภทเดียวกัน กิเลสแบบเดียวกัน ชำมันแหลกเหลวไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นภัยต่อจิตใจ จำแล้วเป็นยังไง นั่นละพระพุทธเจ้าสอนโลกท่านไม่มี ความข้องใจสงสัย มั่ว ๆ มีด ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ กำตำกำขาวเหมือนเรานะ ท่านสอนด้วยโลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริง

นี่ก็เอาธรรมะพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติตนเอง จนเป็นแสงสว่างกระจ่างแจ้วขึ้นมา เทศน์สอนโลกเราไม่เคยมีหวั่นไหว ตั้งแต่เทวดาอินทร์พรหมยังมากกราบพระกราบธรรม มนุษย์เราก็เป็นมนุษย์ธรรมดา ถ้าเกรงก็เกรงพวกเทวดาอินทร์พรหมชี่ มากกว่ามนุษย์ นี่

ไม่เกรงไม่กลัว ปฏิบัติต่อกันด้วยความเป็นธรรมเหมือนกัน ทั้งเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ทั้งมนุษย์ ให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของภพชาตินั้น ๆ เราก็ปฏิบัติอย่างนั้นมา แต่เราไม่เคยพูดสิ่งเหล่านี้ มันไม่แจ่มเหมือนสอนมนุษย์เรา เราจึงนำแต่ธรรมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์มาสอนมนุษย์ ธรรมเทวบุตรเทวดาเราไม่เอามนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้อง สอนเทวบุตรเทวดาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ดังพระพุทธเจ้าสอนเทวบุตรเทวดาก็ไม่เอามนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้อง

นี่ก็สอนมา สอนด้วยความแจ่มแจ้ง ไม่ว่าธรรมชั้นใดเราไม่มีความสงสัยข้องใจ สอนออกอย่างเปิดเผยๆ ธรรมชั้นพื้นๆ จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น เต็มหัวใจเราหมดแล้ว เราจึงไม่สงสัย สอนโลกด้วยความเมตตาแล้วๆ ใครจะว่าดูว่าต่ำหรือว่าอะไร มันก็เป็นเรื่องของหัวใจของคนที่สกปรกหรือสะอาดต่างกัน สำหรับธรรมที่แสดงนี้มีแต่ธรรมสะอาดทั้งนั้น จะหนักจะเบาขนาดไหนก็เหมือนเขาถากไม้ ไม้ตรงไหนมันตรงก็ถากไปธรรมดาเรียบๆ ไม้ที่ไหนมันคดมันงอ ก็ถากหนักมือ ถากหนักขวานลงไปๆ นี่คนใดสัตว์ตัวใดมันมีคดมีงอ ก็ต้องมีหนักมือ ธรรมะจึงต้องมีเน้นมีหนัก มีคลื่น มีราบเรียบ เป็นอย่างนั้นนะ กิเลสมันมีคลื่นมีราบมีเรียบ ธรรมะก็ต้องมีคลื่นมีราบมีเรียบอย่างนั้น จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายเอาไปพิจารณา

นี่เราจนจะตายแล้ว ไม่มีใครพูดอย่างหลงตาบัวแหละ เกรงใจคนนั้น เกรงใจคนนี่ ต่างคนต่างเกรงใจ จะทำอะไรก็เกรงอกเกรงใจกัน แต่ความชั่วทำด้วยกัน มอมแมมๆ ด้วยกัน สุดท้ายไม่มีใครเตือนใคร แต่มอมแมมลงสัวมลงถานตลอดเวลา ธรรมะมาประกาศสอนอย่างนี้ผิดไปแล้วหรือ พวกเขารู้จักขึ้นจากสัวมจากถานหาความดิบความดีใส่ตัวจะเป็นที่แน่ใจสำหรับตัวเองอย่างนี้มันผิดไปแล้วหรือ ให้พากันพิจารณานะ พูดไปพูดมากี้ไปใหญ่แล้วแหละ พูดถึงเรื่องจะช่วยชาติบ้านเมือง เหล่านี้ก็ชาติก็สอนกันไปเสีย เอาละพอเสียก่อน เป็นพักๆ ใ้หน้าก่อน นักมวยเขาต่อยกันเขายังใ้หน้า

นี่ตกลงแล้ว เขียนจดหมายไปหานายกๆ แล้ว ท่านจะได้มาไม่ได้มากี้แล้วแต่ท่าน เพราะนี่เป็นงานของแผ่นดิน เราอุตสาห์พยายามช่วย บ้านเมืองทางราชการงานเมืองก็ทั่วประเทศจะว่าไง ช่วยกันมาโดยลำดับ ไปเทศน์ที่ไหนๆ ที่ไหนๆ ก็ผู้ว่าราชการฯ รองผู้ว่า เรื่อยมา อำเภอก็นายอำเภอ รองนายอำเภอ ก็เรียกว่าวราชการทั้งนั้นทั่วประเทศไทย ช่วยกันมาตลอด ตั้งแต่นายกมา ทีนี้เวลานั้นถึงกาลเวลาที่เราจะทำอะไรๆ ก็ควรเรียนให้นายกท่านทราบ เราถึงได้เขียนจดหมายไปหาท่าน ส่วนท่านจะมาไม่มากี้เป็นตามอัธยาศัยของท่าน เพราะงานท่านมาก

เงินสดนี้แบ่งเป็นสองภาค เงินสดนี้แบ่งเพื่อให้ชาติทั่วประเทศ ทุกภาคๆ ช่วยเหลือสถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่างๆ นี่เป็นเงินสดออกกระจายแล้วก็แบ่งเข้ามาซื้อทองคำ แต่ไม่ได้มากนะซื้อทองคำ เพียงสองพันกว่าล้านบาทนะ ส่วนที่แยกออกไปช่วยชาติบ้านเมืองมากกว่านั้นอีก เป็นหมื่นล้านขึ้นไปละ เพราะเราช่วยทุกแห่งทุกหน สำหรับทองคำและดอลลาร์นี่ร้อยทั้งร้อยเข้าเลย เข้าคลังหลวงๆ ส่วนเงินสดนี้แยกซื้อทองคำ แยกออกไปช่วยบ้านช่วยเมืองช่วยประเทศ จึงไม่ได้เข้าคลังหลวงมากสำหรับเงินสด อยู่ที่ไหนก็เมืองไทยเรา ชาติเหมือนกับเป็นลำตัน และประชาชนทั่วประเทศก็เป็นกิ่งก้านสาขาของลำตันนั่นเอง มันก็ต้องได้เจือจานไปถึงกันหมด นี่ก็ได้อุตสาหะพยายาม

คราวนี้เราก็พอใจ นำบรรดาพี่น้องทั้งหลายมาโดยลำดับลำดับ ไม่เคยเห็นความขัดแย้งของบรรดาพี่น้องทั้งหลายในการเป็นผู้นำนี้เลย ต่างคนต่างช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วยๆ เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ นี่ก็จะถึงกาลเวลาที่เรากำหนดไว้ด้วย จำนวนก็คือ ทองคำจะให้ได้ ๑๐ ตัน กำหนดไว้แล้ว ดอลลาร์ให้ได้ ๑๐ ล้าน ทั้งสองอย่างนี้เป็นอย่างน้อย ๑๐ ตัน ๑๐ ล้าน นี่ก็ก้าวเข้ามาจนแล้ว ๑๐ ล้านก็ยังเหลืออยู่เพียง ๘๐๐ กิโลกับ ๓๐ บาท ซ้ำเข้ามาๆ ได้ถึง ๙ ตันกว่าแล้วจนจะถึง ๑๐ ตัน ส่วนดอลลาร์ยังเหลืออยู่ล้านกว่านิดหน่อย มันเข้าไป ๘ ล้านกว่าแล้วจะถึง ๑๐ ล้าน พอถึงแล้วก็หยุดแหละ

โอ๊ย หนักมากนะหลวงตา การช่วยชาติคราวนี้รู้สึกหนักมาก แต่ด้วยอำนาจแห่งความพอใจ ความเมตตาต่อโลก เพราะฉะนั้นเราถึงบิ๊กถึงบีนมา จนกระทั่งถึงระยะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างร่างกายอ่อนลงๆ เทศน์ก็หลงหน้าหลงหลังแล้วเดี๋ยวนี้ เราจะยุติตรงนี้ มันไปไม่ไหวธาตุชั้นธ้ออ่อนเต็มที่แล้ว ที่นี้จะให้ศีลให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com